

Послання Святішого Отця з нагоди 98-го Всесвітнього дня мігранта і біженця (15 січня 2012)

Міграції та нова євангелізація – таку тему обрав Святіший Отець Венедикт XVI з нагоди 98-го Всесвітнього дня мігранта і біженця, який будемо святкувати в неділю, 15 січня 2012 року. Нижче подаємо текст Послання Святішого Отця з нагоди наступного Всесвітнього дня мігранта і біженця:

Дорогі браття і сестри!

Звіщання Христа, єдиного Спасителя світу, «є основною місією Церкви; завданням і місією, які масштабні та глибокі зміни сучасного суспільства роблять не менш актуальними» (Апост. звернення «*Evangelii nuntiandi*, 14»). Навпаки, ми сьогодні відчуваємо, що необхідно з новою силою і по-новому працювати над розвитком євангелізації у світі, в якому подолання кордонів і нові процеси глобалізації ще більше зближують людей і народи як через розвиток засобів масової комунікації, так і через можливість частішого і легшого пересування поодиноких людей та груп. У цій новій ситуації мусимо розбудити у кожному з нас ентузіазм та мужність, які спонукали перші християнські спільноти бути відважними проповідниками євангельської новини, через відгомін у наших серцях слів святого Павла: «Бо коли я проповідую Євангелію, нема мені від того слави, бо це мій обов'язок; і горе мені, коли б я не проповідував Євангелію» (1 Кор 9, 16).

Тема, яку я обрав цього року з нагоди Всесвітнього дня мігранта і біженця, – *Міграції та нова євангелізація* – народжується з цієї дійсності. Сучасність кличе Церкву провадити нову євангелізацію також у масштабному і складному феномені людської мобільності, посилюючи місійну діяльність як у регіонах, де проповідь відбувається вперше, так і в країнах християнської традиції.

Блаженний Папа Іван Павло II запрошував нас «кормитися Словом, щоб бути «слугами Слова» в праці для євангелізації в ситуації, яка стає щораз різноманітнішою та непростою в контексті глобалізації і нового та мінливого переплетення народів і культур, яке її характеризує (*Novo millennio ineunte*, 40). Внутрішні та міжнародні міграції, які є результатом пошуку кращих умов життя чи втечі від небезпеки переслідування, воєн, насильства, голоду та природних катастроф, утворили безпрецедентну суміш людей і народів, з новими проблемами не тільки з людської точки зору, а й етичної, релігійної та духовної. Актуальні та очевидні наслідки секуляризації, виникнення нових сектантських груп, поширена байдужість щодо християнської віри, виразна тенденція до фрагментарності спричиняють ситуацію, коли стає важко сформулювати фактор об'єднання, котрий сприяв би формуванню «єдиної родини братів і сестер у суспільствах, які стають щораз більше

багатоетнічними та міжкультурними, де також особи різних віросповідань прагнуть до діалогу, спрямованого на те, щоб можна було знайти спокійне і плідне співжиття у повазі до законних відмінностей». Про це я писав минулого року у Посланні до цьогорічного Всесвітнього дня. Сучасність характерна спробами стерти Бога і вчення Церкви з горизонту життя тоді, коли поширюється сумнів, скептицизм і байдужість, які мають на меті ліквідувати будь-яку суспільну і символічну видимість християнської віри.

У такому контексті мігранти, які пізнали і прийняли Бога, нерідко вважають Його неважливим у своєму житті, втрачають почуття віри, не визнають себе частиною Церкви, і часто їхнє життя не позначене Христом та Його Євангелієм. Вони виростили серед народу з виразною християнською вірою і часто емігрують до країн, у яких християни є меншістю або стародавня традиція віри тут не є більше особистим переконанням чи визнанням спільноти, а обмежена до культурного феномену. Церква тут покликана допомогти мігрантам зберегти міцну віру (навіть якщо бракує культурної підтримки, яка існувала в країні походження), розробляючи нову пасторальну стратегію, а також метод і мову для живого прийняття Слова Божого. У деяких випадках ідеться про нагоду звіщати істину про те, що в Ісусі Христі людство стає учасником Божого таїнства та Його життя в любові, стає відкритим до горизонту надії та миру. Відбувається це також і через діалог, оснований на повазі, та через конкретне свідчення солідарності. Інколи є можливість пробудити приспане християнське сумління через нове проголошення Доброї новини і праведне християнське життя, щоб так дати змогу відкрити красу зустрічі з Христом, який кличе християн до святості, де би вони не були, – навіть у чужій землі.

Сучасний міграційний феномен є також нагодою для проголошення Євангелія в сучасному світі. Люди, які походять з різних регіонів землі і ще не зустріли Ісуса Христа або знають Його тільки частково, звертаються, щоб їх прийняли в країнах стародавньої християнської традиції. Щодо них потрібно знайти відповідний спосіб, аби вони змогли зустріти і пізнати Ісуса Христа і пережити невимовний дар спасіння, який є для всіх джерелом «життя у достатку» (пор. Ів. 10, 10). Ці ж мігранти тут відіграють цінну роль, оскільки можуть стати «проповідниками Слова Божого і свідками Ісуса воскреслого, надії світу» (Апост. звернення «*Verbum domini*, 105»).

На непростому шляху нової євангелізації у міграційному контексті визначну роль відіграють люди, задіяні в душпастирстві, – священники, богопосвячені особи, миряни. Вони щораз більше повинні працювати в плюралістичному контексті. У сопричасті зі своїми єпископами, черпаючи з Учительства Церкви, запрошуюю їх шукати шляхи братнього ділення і проповіді, основаної на повазі, долаючи протистояння і націоналізми. Зі свого боку, Церкви на місцях походження, місцях тимчасового перебування і місцях прийому міграційних потоків повинні інтенсифікувати свою співпрацю для користі тих, які виїжджають, і тих, які прибувають, і в кожному випадку тих, які мають потребу зустріти на своєму шляху милосердного Христа через

прийняття ближнього. Щоб реалізувати плідну душпастирську працю в сопричасті, можливо, буде корисно оновити традиційні структури допомоги мігрантам та біженцям, наближаючи їх до моделей, котрі більш співзвучні з новими ситуаціями, у яких повинні взаємодіяти різні культури і народи.

Біженці, котрі просять притулку, втікаючи від переслідування, насилля і ситуацій, які роблять їхнє життя небезпечним, потребують нашого розуміння і прийняття з повагою їхньої людської гідності та їхніх прав, а також з усвідомленням їхніх обов'язків. Страждання біженців є своєрідним закликком для окремих держав та міжнародної спільноти до взаємного прийняття через подолання страху та уникання різних форм дискримінації. Важливим є також конкретне втілення солідарності через відповідні приймальні структури та програми, пов'язані із влаштуванням біженців на батьківщині після повернення. Все це означає взаємну співпрацю між регіонами, які терплять, і тими, що вже роками приймають велику кількість біженців. Потрібне також більше усвідомлення відповідальності серед держав.

Преса та інші засоби масової інформації відіграють важливу роль у цій справі через коректність, об'єктивність та чесність у поданні інформації про тих, хто був змушений покинути батьківщину, те, що їм рідне, а також бажають розпочати будувати нове життя.

Християнські спільноти нехай звернуть особливу увагу на працівників-мігрантів та їхні родини через молитовний супровід, солідарність і християнську любов, оцінку того, що взаємно збагачує, а також промоцію нових політичних, економічних і соціальних проєктів, які забезпечили би повагу до гідності кожної людської особи, опіку сім'ї, доступність гідного помешкання, праці та допомоги (соціальної та медичної).

Священики, богопосвячені особи, миряни, а особливо молодь, нехай будуть небайдужими, підтримуючи тих багатьох братів та сестер, які, утікаючи від насилля, повинні ознайомитися з новим стилем життя і труднощами інтеграції. Проголошення спасіння в Христі Ісусі буде джерелом полегшення, надії і «повної радості» (пор. Ів. 15, 11).

На закінчення хочу ще звернути увагу на ситуацію багатьох міжнародних студентів, які стикаються з проблемами входження у середовище, бюрократичними труднощами, клопотами, пов'язаними з пошуком помешкання і приймальних структур. Християнські спільноти особливо повинні бути чутливими до багатьох юнаків та дівчат, які, власне, через свій молодий вік, крім культурного росту, мають потребу в опорі і плекають в своєму серці глибоку спрагу істини і бажання зустріти Бога. Університети, які мають християнський характер, мають бути місцем свідчення і випромінювання нової евангелізації, старатися розвивати в академічному середовищі соціальний, культурний і людський прогрес, а також сприяти діалогу між культурами, використовуючи внесок міжнародних студентів, які самі можуть стати активними учасниками нової евангелізації, якщо зустрінуть автентичних свідків Євангелія та приклади християнського життя.

Дорогі друзі, просімо заступництва Марії, «Богородиці-Провідниці», щоб радісна звістка спасіння, яке прийшло через Ісуса Христа, принесла надію в серці подорожніх на всіх дорогах світу. Запевняю всіх у своїй молитві і уділяю апостольське благословення.

З Ватикану, 21 вересня 2011 р.

Бенедикт XVI
Папа Римський